

Reactie VZN op internetconsultatie Wet Platformwerk

(implementatie Richtlijn (EU) 2024/2831)

1. Inleiding en algemeen oordeel

Vereniging Zelfstandigen Nederland (VZN) is de koepel van zelfstandigenorganisaties en behartigt de belangen van zelfstandig ondernemers in uiteenlopende sectoren, waaronder de zorg, bouw, creatieve sector en de zakelijke dienstverlening. VZN maakt graag gebruik van de mogelijkheid om te reageren op het wetsvoorstel Wet platformwerk.

We onderschrijven de doelen van de richtlijn: het verbeteren van arbeidsomstandigheden voor alle werkenden, transparantie over algoritmisch beheer en een betere bescherming van persoonsgegevens van werkenden. En waar platforms feitelijk als werkgever optreden maar de bijbehorende verantwoordelijkheden ontlopen, is ingrijpen gerechtvaardigd. Dat is ook in het belang van echte zelfstandigen die nu concurrentie ondervinden van constructies met schijnzelfstandigheid.

Tegelijkertijd constateert VZN dat het wetsvoorstel in zijn huidige vorm slechts extra bescherming biedt aan schijnzelfstandigen en er geen aandacht is voor verbetering van arbeidsomstandigheden voor zelfstandige ondernemers die een platform gebruiken als één van hun kanalen om opdrachten te verwerven, terwijl het wetsvoorstel op onderdelen de positie van zelfstandigen wel kan verslechteren. Onze kernbezwaren zijn:

1. het rechtsvermoeden is zo breed geformuleerd dat ook reguliere bemiddeling van echte zelfstandigen eronder kan vallen, met het risico dat platforms uit voorzorg stoppen met het contracteren van zzp'ers;
2. de criteria die bepalend zijn voor het rechtsvermoeden worden gedelegeerd naar een algemene maatregel van bestuur, buiten volwaardige parlementaire behandeling om;
3. het wetsvoorstel kent ook de Arbeidsinspectie een bevoegdheid toe om het rechtsvermoeden toe te passen, terwijl die bevoegdheid de zelfstandige naar de mening van VZN eerder in een bewijsrechtelijk nadeel brengt dan beschermt;
4. de reikwijdte van de begrippen 'digitaal arbeidsplatform' en 'tussenpersoon' is onduidelijk, waardoor bemiddelaars en intermediairs en de zelfstandigen die via hen werken in grote rechtsonzekerheid komen te verkeren.

Hieronder werken wij deze punten uit en doen wij concrete aanbevelingen.

2. Het rechtsvermoeden is te breed en raakt ook echte zelfstandigen

Het voorgestelde artikel 3 introduceert een rechtsvermoeden van een arbeids-overeenkomst bij 'feitelijke aanwijzingen van leiding en toezicht', uit te werken in vijf criteria (MvT, p. 10-11):

- (a) het platform bepaalt of beïnvloedt de hoogte van de vergoeding,
- (b) de verdeling of toewijzing van opdrachten wordt door of namens het platform bepaald,
- (c) er wordt toezicht gehouden op de uitvoering van de werkzaamheden,
- (d) de vrijheid om opdrachten te aanvaarden of te weigeren wordt beperkt, waaronder door sancties en
- (e) de werkende moet specifieke bindende regels in acht nemen over uiterlijk, gedrag of uitvoering.

Bij twee vervulde criteria is het vermoeden geactiveerd. De memorie van toelichting (par. 3.2) benadrukt dat het rechtsvermoeden de kwalificatie van arbeidsrelaties niet verandert. Dat is juridisch juist, maar miskent de praktische werking: de grens tussen wel en niet voldoen aan een criterium is blijkens de toelichting zelf flinterdun, ook voor platforms die onmiskenbaar zelfstandigen bemiddelen.

Het probleem is niet alleen dat deze criteria ruim zijn geformuleerd, maar vooral dat zij onvoldoende onderscheidend zijn voor situaties waarin daadwerkelijk sprake is van werkgeversgezag. Verschillende criteria beschrijven gedragingen die ook in reguliere commerciële relaties met zelfstandigen voor komen, zoals het stellen van een maximumtarief, het matchen van vraag en aanbod, kwaliteitsbewaking, ratings en het stellen van veiligheids- of gedragsregels.

Geen van die omstandigheden vormt op zichzelf een sterke aanwijzing voor een arbeidsovereenkomst. Toch is reeds bij twee van de vijf criteria sprake van het rechtsvermoeden. Daardoor kan het vermoeden ook worden geactiveerd bij reguliere bemiddeling van zelfstandige ondernemers, terwijl de feitelijke arbeidsrelatie bij een integrale beoordeling duidelijk op zelfstandigheid kan wijzen. Het rechtsvermoeden schiet daarmee zijn doel voorbij: het faciliteert niet alleen de bewijspositie van mogelijk schijnzelfstandigen, maar creëert ook een bewijsrechtelijk risico voor reguliere platformrelaties met echte zelfstandigen.

Voorbeelden

Enkele voorbeelden uit de toelichting illustreren dit. Bij criterium a telt niet alleen het eenzijdig vaststellen van het tarief, maar ook een algoritmisch 'prijsoptimaliserend effect', terwijl vraag- en aanbodmechanismen inherent zijn aan vrijwel iedere marktplaats.

Bij criterium b telt algoritmische matching, tenzij daarvoor een 'objectieve rechtvaardigingsgrond' bestaat, een open begrip waarvan alleen locatie als voorbeeld wordt genoemd. Matching of selectie door een platform is juist de functie van veel bemiddelingsplatforms. Dat een algoritme vraag en aanbod bij elkaar brengt, is nog geen aanwijzing dat het platform leidinggeeft aan de uitvoering van het werk.

Bij criterium c is het enkel bieden van een beoordelingsmogelijkheid onvoldoende, maar kan een daarop gebaseerd kwaliteitsprofiel al wél kwalificeren. Bij dit criterium wordt echter geen onderscheid gemaakt tussen controle op resultaat en werkgeversgezag, terwijl er een wezenlijk verschil is tussen controle op het overeengekomen resultaat en werkgeversgezag.

Bij criterium d geldt het niet meer aanbieden van lucratieve opdrachten al als sanctie. Maar het aannemen of weigeren van opdrachten zal altijd (commerciële) gevolgen hebben, bijvoorbeeld door minder zichtbaarheid en is daarmee een normaal gevolg van een markt- of reputatiemechanisme.

Deze afbakeningen –en daarmee de rechtspositie van platforms en zelfstandigen– staan uitsluitend in de toelichting en worden niet in de voorgestelde regelgeving zelf verankerd. Dat biedt onvoldoende houvast.

Niet onderscheidend

Ook zijn de vijf criteria als zodanig niet onderscheidend voor platformwerk. Zij worden sinds jaar en dag ook gehanteerd door opdrachtgevers die geen digitaal platform zijn: grote opdrachtgevers dicteren regelmatig een maximumtarief simpelweg vanwege hun marktmacht, ook bij aanbestedingen en bij de tariefstelling voor advocaten via een 'beauty contest'; opdrachtgevers oefenen vaker invloed uit op de selectie van personen en controleren de uitvoering van het werk; en ook een zelfstandige die op een bepaalde locatie werkt, moet zich aan interne beveiligings- of gedragsregels houden. De criteria zijn daarmee onvoldoende specifiek voor digitale platformen.

VZN vraagt zich af waarom voor het rechtsvermoeden niet wordt aangesloten bij het bestaande Nederlandse arbeidsrechtelijke begrip van werkgeversgezag. De richtlijn verplicht niet tot invoering van een afzonderlijk materieel kwalificatiekader voor platformwerk. Het rechtsvermoeden is een bewijsrechtelijk instrument, waarbij het voor schijnzelfstandigen makkelijk wordt hun recht te krijgen, omdat de bewijslast bij hun wederpartij komt te liggen. Aansluiting bij de bestaande systematiek betekent juist niet dat de werkende eerst volledig moet bewijzen dat sprake is van een arbeidsovereenkomst. Het ligt daarom voor de hand ook bij de activering van het vermoeden aan te sluiten bij omstandigheden die volgens de Nederlandse wetgeving en jurisprudentie daadwerkelijk indicatief zijn voor gezagsuitoefening.

Dat voorkomt ook dat voor platformwerk naast de bestaande kwalificatierechtspraak een tweede, afwijkend stelsel ontstaat. De door SZW voorgestelde vijf criteria wijken af van de in Nederland ontwikkelde holistische benadering en zijn bovendien niet goed te verbinden met de criteria uit onder meer Deliveroo. Daardoor ontstaat het risico dat precies dezelfde feitelijke omstandigheid binnen het platformrechtsvermoeden een andere betekenis krijgt dan bij de uiteindelijke kwalificatie van de arbeidsrelatie. Dat vergroot in plaats van verkleint de rechtsonzekerheid.

De memorie van toelichting erkent zelf (par. 6.2.1) dat platforms op het rechtsvermoeden zullen anticiperen en dat een gevolg kan zijn dat personen die platformwerk verrichten 'werk en inkomen verliezen'. De regering acht dat aanvaardbaar en wijst op de mogelijkheid van een WW-uitkering. Voor zelfstandige ondernemers is die verwijzing misplaatst: zij hebben geen WW-rechten en verliezen simpelweg een acquisitiekanaal en omzet. Het risico dat platforms en opdrachtgevers uit risicomijding stoppen met het contracteren van zzp'ers –ook waar de zelfstandigheid buiten kijf staat– wordt in de toelichting niet serieus gewogen. Ditzelfde patroon is zichtbaar bij de handhaving op schijnzelfstandigheid in brede zin: onzekerheid leidt tot risicomijdend gedrag dat juist echte zelfstandigen treft.

Aanbevelingen

1. Sluit voor de activering van het rechtsvermoeden zoveel mogelijk aan bij het bestaande Nederlandse begrip van leiding en toezicht. Hierbij kan bijvoorbeeld uit de bestaande wetgeving en jurisprudentie een beperkt aantal omstandigheden worden uitgekozen die sterk indicatief zijn voor daadwerkelijke gezagsuitoefening, zonder dat voor de toepassing van het rechtsvermoeden reeds de volledige holistische kwalificatietoets hoeft te worden doorlopen. Daarmee blijft één inhoudelijk kwalificatiekader bestaan en wordt voorkomen dat voor platformwerk een afzonderlijk en afwijkend begrip van werkgeversgezag ontstaat.
2. Indien de regering toch kiest voor afzonderlijke criteria voor platformwerk, maak deze dan daadwerkelijk platform specifiek. Richt de criteria in dat geval op situaties waarin digitale of algoritmische systemen feitelijk werkgeversfuncties overnemen, bijvoorbeeld doordat het platform zonder reële onderhandelingsruimte tarieven bepaalt, werk algoritmisch toewijst of prioriteert, het weigeren van opdrachten automatisch sanctioneert of via ratings en scoring bepalende invloed uitoefent op de toegang tot toekomstige opdrachten. Het enkele gebruik van algoritmen of AI mag daarbij niet voldoende zijn; beslissend moet zijn dat daarmee daadwerkelijk leiding of toezicht over de werkende wordt uitgeoefend.
3. Laat de huidige combinatie van vijf algemeen geformuleerde criteria en de tweecriteria-drempel niet ongewijzigd in stand. Voorkom dat omstandigheden die ook normaal voorkomen in commerciële relaties met zelfstandigen zoals maximumtarieven, matching, kwaliteitsbewaking, beoordelingen en veiligheids- of gedragsregels, reeds in combinatie voldoende zijn om het rechtsvermoeden te activeren. De criteria moeten voldoende onderscheidend zijn om reguliere bemiddeling van zelfstandige ondernemers buiten het bereik van het vermoeden te houden.
4. Monitor vanaf inwerkingtreding het effect op het opdrachtvolume en de tarieven van zelfstandigen die via platforms werken en rapporteer daarover aan de Kamer.

3. Kernelement van de wet hoort niet in een AMvB

De criteria die bepalend zijn voor een succesvol beroep op het rechtsvermoeden worden op grond van artikel 3, derde lid, vastgelegd in een algemene maatregel van bestuur. Daarmee wordt het materiële hart van dit wetsvoorstel (de vraag wanneer een overeenkomst met een zelfstandige vermoed wordt een arbeidsovereenkomst te zijn) aan volwaardige parlementaire behandeling onttrokken. De toelichting rechtvaardigt deze keuze met een verwijzing naar het wetsvoorstel VBAR, terwijl het verduidelijkingsdeel van dat wetsvoorstel bij nota van wijziging juist is geschrapt (MvT, voetnoot 64). Die verwijzing overtuigt daarom niet; zij benadrukt eerder hoe politiek gevoelig en onuitgekristalliseerd de kwalificatievraag is.

Voor de rechtszekerheid van zelfstandigen, platforms en intermediairs is essentieel dat de criteria kenbaar, stabiel en democratisch gelegitimeerd zijn. Flexibiliteit om 'aan te sluiten bij de praktijk' mag niet betekenen dat spelregels met verregaande civielrechtelijke gevolgen bij lagere regelgeving kunnen worden gewijzigd.

Onverminderd onze wens om de criteria anders in te vullen, willen we erop wijzen dat de huidige formulering van artikel 2 van de concept-AMvB tot verwarring kan leiden. In de tekst staat nu dat sprake is van leiding en toezicht zodra aan ten minste twee van de vijf voorwaarden is voldaan, terwijl het nog steeds om een vermoeden gaat, dat weerlegbaar is. Om misverstanden over de zelfstandige betekenis van artikel 2 te voorkomen, stelt VZN voor om dit expliciet in de bepaling zelf tot uitdrukking te brengen.

Aanbevelingen

5. Neem de criteria op in de wet zelf. Indien de regering vasthoudt aan uitwerking bij AMvB: voorzie tenminste in een zware voorhangprocedure bij beide Kamers.
6. Publiceer de concept-AMvB gelijktijdig met (of vóór) de indiening van het wetsvoorstel en leg deze afzonderlijk ter internetconsultatie voor, zodat belanghebbenden op het daadwerkelijk bepalende deel van de regeling kunnen reageren.
7. Herstel de weggefallen verwijzing naar het vermoeden in artikel 2 van de concept-AMvB. Herformuleer de eerste zin als volgt: *'Er is sprake van feitelijke aanwijzingen dat door het digitaal arbeidsplatform of door een tussenpersoon bij toepassing van artikel 3, derde lid van de wet, leiding en toezicht wordt uitgeoefend als bedoeld in artikel 3, tweede lid van de wet, indien aan ten minste twee van de volgende voorwaarden wordt voldaan:'*.

4. Geen rechtsvermoeden voor Belastingdienst, UWV en Arbeidsinspectie

Artikel 5, derde lid van de richtlijn verplicht niet tot toepassing van het rechtsvermoeden in fiscale, strafrechtelijke en socialezekerheidsprocedures. Lidstaten kunnen daar nationaal wel voor kiezen. De regering kiest er wat VZN betreft terecht voor het rechtsvermoeden niet toe te passen door de Belastingdienst en het UWV. Daarbij is niet alleen de uitvoerbaarheid relevant: toepassing door deze instanties kan de bewijspositie van zelfstandigen juist verslechteren, terwijl het rechtsvermoeden bedoeld is om de positie van de werkende te versterken.

VZN is juist bang dat toepassing door Belastingdienst of UWV in de praktijk zeer nadelig zou zijn voor de zelfstandige. Een fiscale of socialezekerheidsprocedure biedt de zelfstandige niet dezelfde positie als een geschil met het platform zelf. De zelfstandige beschikt niet over het volledige dossier van de Belastingdienst of het UWV en is mede afhankelijk van de proceshouding van het platform. Daarmee kan een instrument ter bescherming van de werkende juist tegen de zelfstandige gaan werken.

Voor de Arbeidsinspectie geldt naar het oordeel van VZN hetzelfde bezwaar. Het wetsvoorstel geeft haar het rechtsvermoeden wel bij de handhaving van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, zonder duidelijk te maken waarom haar positie in dit opzicht anders is dan die van Belastingdienst en UWV. Zeker gezien de vereiste individuele beoordeling van de arbeidsrelatie en het uitgangspunt dat het rechtsvermoeden niet tot automatische herkwalificatie mag leiden, vraagt VZN om deze keuze te heroverwegen.

Aanbevelingen

8. Pas het rechtsvermoeden niet toe door de Arbeidsinspectie, of motiveer waarom haar positie wezenlijk anders is dan die van Belastingdienst en UWV.
9. Bevestig in de Memorie van Toelichting dat toepassing van het rechtsvermoeden door Belastingdienst en UWV geen verplichting uit de richtlijn is en motiveer het afzien daarvan mede vanuit de rechtspositie van zelfstandigen.
10. Licht toe hoe collectieve handhaving zich verhoudt tot de vereiste individuele beoordeling en het verbod op automatische herkwalificatie.

5. Onduidelijke reikwijdte: definities en tussenpersonen

De definitie van ‘digitaal arbeidsplatform’ steunt op open begrippen als ‘noodzakelijk en essentieel onderdeel’ en het gebruik van geautomatiseerde monitorings- of besluitvormingssystemen. De toelichting (par. 3.1) laat zien hoe dun de scheidslijnen zijn: een uitzend-app die alleen uren en salaris toont valt er niet onder, een app waarmee de bemiddeling ‘rechtstreeks’ plaatsvindt mogelijk wel. In sectoren waar zelfstandigen op grote schaal via apps, marktplaatsen en intermediairs opdrachten verwerven –zoals de zorg, de bouw en de creatieve sector– is daarmee vooraf niet vast te stellen welke partijen onder de wet vallen. Het Beleidskompasformulier onderkent deze onzekerheid over de definitie zelf (vraag 5c), maar het wetsvoorstel lost haar niet op.

De figuur van de ‘tussenpersoon’ vergroot de onzekerheid. Bij een beroep op het rechtsvermoeden tegen een tussenpersoon moeten de criteria worden getoetst in twee verhoudingen tegelijk (par. 3.2 MvT) en kan de uitkomst een uitzend- of payrollkwalificatie zijn. Voor bemiddelingsbureaus en de zelfstandigen die via hen werken is nauwelijks te voorspellen waar zij aan toe zijn. Het gevolg hiervan zal hoogstwaarschijnlijk zijn dat er minder opdrachten voor zelfstandigen in markt zullen worden gezet, en dus omzetverlies voor zelfstandigen.

Daar komt de stapeling van regelgeving bij: dezelfde zelfstandige die via een platform werkt, krijgt te maken met deze wet, de (handhaving van de) Wet DBA, de Wtta en mogelijk toekomstige kwalificatiewetgeving, elk met eigen begrippen en criteria. Dit gebrek aan samenhang maakt het voor zelfstandigen en hun adviseurs vrijwel onmogelijk om hun rechtspositie te bepalen.

Aanbevelingen

11. Baken de definities van ‘digitaal arbeidsplatform’ en ‘tussenpersoon’ scherper af, met concrete (sectorale) voorbeelden in de toelichting van wat er wél en niet onder valt, waaronder bemiddelingsplatforms voor zelfstandigen.
12. Voorzie in een laagdrempelige mogelijkheid voor ondernemingen om uitsluitsel te krijgen over de vraag of zij als digitaal arbeidsplatform of tussenpersoon kwalificeren.
13. Stem begrippen en criteria af met aanpalende wet- en regelgeving (Wet DBA, Wtta) en licht de samenloop expliciet toe in de memorie van toelichting.

6. Verhouding tot de Zelfstandigenwet

Parallel aan dit wetsvoorstel wordt gewerkt aan de (initiatief) Zelfstandigenwet, die vooraf duidelijkheid moet bieden over de vraag wanneer als zelfstandige kan worden gewerkt. Die wet kent een fundamenteel andere systematiek: een zelfstandigentoets die de status van de werkende als ondernemer regelt (op het niveau van de persoon, onafhankelijk van één opdrachtgever), aangevuld met een beoordeling op het niveau van de afzonderlijke opdracht of samenwerking met een concrete opdrachtgever.

Het wetsvoorstel Platformwerk knoopt daarentegen aan bij ‘de overeenkomst tussen een digitaal arbeidsplatform en een persoon die platformwerk verricht’ (artikel 3): een kwalificatie op het niveau van de contractuele relatie met het platform als zodanig. Platformwerk kenmerkt zich echter juist door een reeks korte, afzonderlijke opdrachten binnen een doorlopende raamrelatie (het account bij het platform).

Het wetsvoorstel maakt niet duidelijk op welk niveau het rechtsvermoeden wordt toegepast –de raamrelatie of de losse opdracht– en wat een geslaagd beroep betekent voor reeds verrichte en toekomstige afzonderlijke opdrachten. Artikel 26 spreekt slechts over toepassing ‘op de periode vanaf de datum van inwerkingtreding’, zonder deze vraag te beantwoorden.

VZN constateert dat de Platformwet en de Zelfstandigenwet, voor zover de laatste nu bekend is, op onderdelen met elkaar in strijd zijn en dat het hier ontbreekt aan integraliteit van beleid. Zonder afstemming ontstaan twee naast elkaar bestaande toetsingskaders met tegengestelde uitkomsten voor dezelfde werkende: ondernemer op grond van de zelfstandigentoets, maar vermoed werknemer op grond van deze wet zodra twee van de vijf criteria zijn vervuld. VZN acht dat volstrekt onwenselijk. Dat ondermijnt precies de zekerheid vooraf die de Zelfstandigenwet beoogt te bieden en plaatst zelfstandigen, platforms en opdrachtgevers voor onwerkbaar onduidelijkheid over welk kader voorgaat.

Voor VZN is de Zelfstandigenwet daarbij het leidende kader. Is iemand op grond van de zelfstandigentoets een volwaardige, bewuste ondernemer, dan moet dat bepalend zijn voor diens rechtspositie. Ongeacht via welk kanaal (een platform of anderszins) een opdracht tot stand komt. Voor de kwalificatie van een volbloed ondernemer mag het niet uitmaken of een opdracht via de ‘verkeerde’ app binnenkomt.

Aanbevelingen

14. Licht in de memorie van toelichting expliciet toe hoe het rechtsvermoeden uit dit wetsvoorstel zich verhoudt tot de systematiek van de Zelfstandigenwet (status van de ondernemer via de zelfstandigentoets én beoordeling per afzonderlijke opdracht) en borg dat beide trajecten in samenhang worden vormgegeven.
15. Verduidelijk op welk contractueel niveau het rechtsvermoeden wordt toegepast –de doorlopende relatie met het platform of de afzonderlijke opdracht– en wat de gevolgen van een geslaagd beroep zijn voor afzonderlijke (reeds verrichte) opdrachten.

7. Uitvoerbaarheid, regeldruk en evaluatie

De meld- en informatieverplichtingen (artikelen 14 en 15) en de verplichtingen rond algoritmisch beheer brengen aanzienlijke regeldruk mee voor platforms en tussenpersonen. Die kosten worden in de praktijk doorberekend aan de werkenden of leiden tot een kleiner aanbod van bemiddelingsdiensten. VZN acht het onwenselijk dat deze kosten zonder correctie worden afgewenteld op zelfstandigen wier positie deze wet nu juist niet beoogt te raken: de toelichting becijfert de regeldruk voor platforms, maar besteedt geen aandacht aan deze doorwerking.

Verder voorziet het voorstel niet in een nationale evaluatie: verwezen wordt naar de EU-evaluatie in 2029. Gezien de ingrijpende nationale beleidskeuzes die wél worden gemaakt, de invulling van de criteria, de tweecriteria-drempel, de vraag welke instanties het rechtsvermoeden mogen toepassen, het afzien van doorwerking naar fiscaliteit en sociale zekerheid, is dat te mager.

Aanbevelingen

16. Voer binnen twee jaar na inwerkingtreding een nationale evaluatie uit, met expliciete aandacht voor de effecten op echte zelfstandigen (opdrachtvolume, tarieven, toegang tot platforms).
17. Hanteer een ruime invoeringstermijn en voorzie in duidelijke voorlichting aan platforms, tussenpersonen én werkenden, zodat het doenvermogen van alle betrokkenen niet wordt overschat.

8. Tot slot

VZN steunt de aanpak van schijnzelfstandigheid en de versterking van de positie van platformwerkers, maar vraagt de regering het onderhavige wetsvoorstel zo aan te passen dat bewuste, zelfstandige ondernemers niet de rekening betalen van een maatregel die niet voor hen is bedoeld. Dat geldt in het bijzonder voor de vraag over de verhouding tot de Zelfstandigenwet die naar onze mening leidend zou moeten zijn voor de positie van de bewuste ondernemer.

VZN denkt graag mee, onder meer bij de uitwerking van de criteria in de AMvB en is vanzelfsprekend beschikbaar voor een toelichting op deze reactie.

Den Haag, 24 augustus 2026

Vereniging Zelfstandigen Nederland

Connie Maathuis, voorzitter

E: info@zelfstandigennederland.nl

I: www.zelfstandigennederland.nl